

In tedaj je vzdignila roko in njena pest, kakor je bila drobna in bela, je udarila s toliko silo pijanemu sosedu v obraz, da je omahnil do stene. Ljudje so se umeknili in šo molčali.

„Ubili ste ga! Ubili! Ubili! . . .“

* * *

Tako sem ugledal nov relief, izklesan iz donebesnega črnega ozadja. Ugledal sem ga in sem šel mimo; še toliko se ni genilo srce, kakor bi se genilo morje, če bi ga dramil z dlanjo . . . Kje so oči, da bi jih vse pregledale? Kje pamet, da bi jih vse preštela? Kje solze, da bi jih vse objokovale? . . . Če umirajo neskončna polja, kdo bi bilje prepeval za en samotni klas?

Prazen prostor sem opazil na tistem črnem ozadju, pripravljen za lepo novo podobo. Ko sem se mimogrede ozrl nanj, sem videl kakor v ogledalu svoj obraz . . .



Antična melodija.

Vihra vriska skozi noč in ječijo, ihtijo drevesa,
 polja zagrnili je sneg, vetrovi so v mrazu zamrli.
 Vina mi v kupo nalij in v strune udari srebrne,
 pesem opojno zapoj o vesni, o solncu, o rožah!
 Pesem veselo zapoj! O! Morje blestelo je v solncu,
 v rožah dehtel je ves breg škrlatnih, kot v krvi plamtečih,
 venec sem vplel v tvojih las ognjeno kraljevsko ti krono,
 marmor koralnih ti ust poljubil v skrivnostnem trepetu.
 Smeh se prebudil opojen v tvoji drhteči je duši,
 v blaženem smehu oči zaprl ti poljub moj goreči.
 Z brega je smeh zazvenel: iz sna se prebudil tam Pan je.
 Veš še, ljubica, veš? Hrepeneče sta se duši spojili,
 marmornobeke roké smejoč so me tvoje objele —
 Vina mi v kupo nalij in v strune udari srebrne,
 v vihri vriska polnoč in duša v viharju ljubezni . . .

Vojeslav Molè.

